

покоително мѣсто, онова въплоченіе на блаженство и почивкѣ, онзи идеалъ на сѣкѣ душѣ още до сега отъ никога непостигнатъ, онова славно Божіе жилище, — усѣщатъ че е съвсѣмъ вѣнъ отъ сили-тѣ на челоуѣка да го постигне безъ едно промѣненіе на характера. Промѣненіе-то което ся усѣща за нужно не е маловажно. То обема въ себе си дѣло-то на едно божественно създаеніе. То е едно промѣненіе, което ся сравнява съ въскресеніе отъ мъртвы-тѣ. То изисква сѣщѣ-тѣ всемогѣщѣ силѣ. “Може ли Етіопецъ-тѣ да промѣни кожѣ-тѣ си или леопардъ-тѣ пятна-та си?” Не! подновяюща-та сила на Духа Святаго може да го извърши.

Слѣдователно, когато ученіе-то Христово което изисква да бѣдемъ родени отъ “водѣ и Духъ” е тѣй положително потвърдено чрѣзъ дълбоко-то и тържественно съзнаваніе на душѣ-тѣ, остава ли мѣсто за други доводи? Или, по-добрѣ, какъвъ доводъ ги надминува? Исполинска-та рѣка която е распростряна въ радости-тѣ и мысли-тѣ на живота, която пише съ пророческы прѣстъ, но стѣны-тѣ на всякѣ кѣшѣ, “Безъ това рожденіе и животъ, прѣтегленъ си на вѣсы-тѣ и си ся намѣрилъ недостаточенъ,” — онази рѣка, строшава надвѣ всякѣ единъ желѣзнъ халкѣ на логиѣ-тѣ, искована да ѣхъ вържи, и въ свободѣ-тѣ си